ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 28ης Ιουλίου 2011 *

Στην υπόθεση C-71/10,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Supreme Court of the United Kingdom (Ηνωμένο Βασίλειο) με απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 2010, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 8 Φεβρουαρίου 2010 στο πλαίσιο της δίκης

Office of Communications

κατά

Information Commissioner,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, πρόεδρο τμήματος, D. Šváby, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász (εισηγητή) και T. von Danwitz, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

γενική εισαγγελέας: J. Kokott
γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 27ης Ιανουαρίου 2011,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο Information Commissioner, εκπροσωπούμενος από τον C. Lewis, barrister, κατ' εντολήν του M. Thorogood, solicitor,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον S. Ossowski, επικουρούμενον από τον D. Beard, barrister,

— η Σουηδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις A. Falk και C. Meyer-Seitz,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον P. Oliver και την C. ten Dam,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 10ης Μαρτίου 2011,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 4 της οδηγίας 2003/4/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 28ης Ιανουαρίου 2003, για την πρόσβαση του κοινού σε περιβαλλοντικές πληροφορίες και για την κατάργηση της οδηγίας 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ L 41, σ. 26).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του Office of Communications και του Information Commissioner σχετικά με αίτηση παροχής πληροφοριών περί του ακριβούς τόπου εγκαταστάσεως σταθμών βάσεως κινητής τηλεφωνίας στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Η πρώτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2003/4 έχει ως εξής:

«Η αυξημένη πρόσβαση του κοινού στις περιβαλλοντικές πληροφορίες και η διάδοση των πληροφοριών αυτών συμβάλλει στη μεγαλύτερη ευαισθητοποίηση προς τα περιβαλλοντικά θέματα, την ελεύθερη ανταλλαγή απόψεων, ουσιαστικότερη συμμετοχή του κοινού στη διαδικασία λήψης αποφάσεων για περιβαλλοντικά θέματα και, τελικά, σε καλύτερο περιβάλλον.»

4 Η όγδοη αιτιολογική σκέψη της εν λόγω οδηγίας έχει ως εξής:

«Είναι απαραίτητο να εξασφαλισθεί ότι οιοδήποτε φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει δικαίωμα πρόσβασης στις περιβαλλοντικές πληροφορίες που κατέχονται από τις δημόσιες αρχές ή για λογαριασμό των δημόσιων αρχών, χωρίς να υποχρεούται να επικαλεσθεί οιοδήποτε σχετικό συμφέρον.»

5 Κατά το γράμμα της δεκάτης έκτης αιτιολογικής σκέψεως της ίδιας οδηγίας:

«Το δικαίωμα στην πληροφόρηση σημαίνει ότι η δημοσιοποίηση πληροφοριών θα πρέπει να είναι ο γενικός κανόνας και ότι θα πρέπει να επιτρέπεται στις δημόσιες αρχές να απορρίπτουν αιτήματα για περιβαλλοντικές πληροφορίες σε συγκεκριμένες και σαφώς καθοριζόμενες περιπτώσεις. Οι λόγοι απόρριψης θα πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικά, το δε δημόσιο συμφέρον που εξυπηρετείται από την διάθεση των πληροφοριών θα πρέπει να σταθμίζεται συγκριτικά προς το συμφέρον που εξυπηρετείται από την άρνηση δημοσιοποίησης των πληροφοριών αυτών. Οι λόγοι της άρνησης πρέπει να εκτίθενται στον αιτούντα εντός του χρονικού διαστήματος που ορίζεται στην παρούσα οδηγία.»

6 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/4 προβλέπει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι οι δημόσιες αρχές υποχρεούνται, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας οδηγίας, να παρέχουν τις περιβαλλοντικές πληροφορίες που κατέχονται από τις ίδιες ή για λογαριασμό τους, σε όποιον υποβάλλει σχετική αίτηση και χωρίς ο αιτών να οφείλει να επικαλεσθεί οιοδήποτε συμφέρον.»

7 Το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 2, της εν λόγω οδηγίας ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν τη δυνατότητα απόρριψης αίτησης περιβαλλοντικής πληροφορίας όταν:

α) οι αιτούμενες πληροφορίες δεν κατέχονται από την δημόσια αρχή στην οποία υποβάλλεται η αίτηση ή για λογαριασμό της. Σε αυτή την περίπτωση, εάν η δημόσια αρχή γνωρίζει ότι οι πληροφορίες αυτές κατέχονται από άλλη δημόσια αρχή ή για λογαριασμό της, διαβιβάζει, το ταχύτερο δυνατόν, την αίτηση στην εν λόγω αρχή και ενημερώνει δεόντως τον αιτούντα ή ενημερώνει τον αιτούντα ως προς τη δημόσια αρχή στην οποία πιστεύει ότι μπορεί να αποταθεί προκειμένου να λάβει τις αιτούμενες πληροφορίες·

β) η αίτηση είναι προφανώς παράλογη·

γ) η αίτηση διατυπώνεται κατά τρόπο υπερβολικά αόριστο, λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 3 παράγραφος 3·

δ) η αίτηση αφορά ημιτελές υλικό ή ημιτελή έγγραφα και δεδομένα·

ε) η αίτηση αφορά εσωτερικές επικοινωνίες, λαμβανομένου υπόψη του δημόσιου συμφέροντος που εξυπηρετείται από την δημοσιοποίηση των πληροφοριών αυτών.

Σε περίπτωση απόρριψης αίτησης για το λόγο ότι αφορά ημιτελές υλικό, η δημόσια αρχή αναφέρει το όνομα της αρχής που ετοιμάζει το υλικό και τον εκτιμώμενο χρόνο που χρειάζεται για την ολοκλήρωσή του.

2. Τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν την απόρριψη αιτήσεων περιβαλλοντικών πληροφοριών εάν η δημοσιοποίηση των πληροφοριών αυτών θα μπορούσε να επηρεάσει αρνητικά:

α) τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των διαδικασιών των δημόσιων αρχών, εφόσον ο εμπιστευτικός αυτός χαρακτήρας προβλέπεται από τη νομοθεσία·

β) τις διεθνείς σχέσεις, τη δημόσια ασφάλεια ή την εθνική άμυνα·

γ) τη λειτουργία της δικαιοσύνης, την δυνατότητα κάθε προσώπου για δίκαιη δίκη ή τη δυνατότητα μιας δημόσιας αρχής να διεξαγάγει έρευνα ποινικού ή πειθαρχικού χαρακτήρα·

δ) τον εμπιστευτικό χαρακτήρα εμπορικών ή βιομηχανικών πληροφοριών όταν η εθνική ή κοινοτική νομοθεσία προβλέπει αυτόν τον εμπιστευτικό χαρακτήρα προκειμένου να προστατευθεί θεμιτό οικονομικό συμφέρον, συμπεριλαμβανομένου του δημόσιου συμφέροντος για την τήρηση του εμπιστευτικού χαρακτήρα των στατιστικών στοιχείων και του φορολογικού απορρήτου·

ε) τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας·

στ) τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των προσωπικών δεδομένων ή/και αρχείων που αφορούν φυσικό πρόσωπο όταν το εν λόγω πρόσωπο δεν έχει συναινέσει στην δημοσιοποίηση των πληροφοριών, εφόσον προβλέπεται ο εμπιστευτικός χαρακτήρας από εθνική ή κοινοτική νομοθεσία·

ζ) τα συμφέροντα προστασίας οιουδήποτε προσώπου το οποίο έχει δώσει τις αιτούμενες πληροφορίες εθελουσίως χωρίς να του επιβάλλεται ή να είναι δυνατό να του επιβληθεί νομική υποχρέωση, εκτός εάν το συγκεκριμένο πρόσωπο έχει συναινέσει στην δημοσιοποίηση των εν λόγω πληροφοριών·

η) την προστασία του περιβάλλοντος στο οποίο αναφέρονται οι ως άνω πληροφορίες, όπως ο εντοπισμός σπάνιων ειδών.

Οι λόγοι απόρριψης που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2 ερμηνεύονται συσταλτικά, λαμβανομένου υπόψη, για τη συγκεκριμένη περίπτωση, του δημόσιου συμφέροντος που εξυπηρετεί η δημοσιοποίηση των πληροφοριών. Σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, το δημόσιο συμφέρον που εξυπηρετεί η δημοσιοποίηση των πληροφοριών σταθμίζεται συγκριτικά προς το συμφέρον που εξυπηρετεί η άρνηση. Τα κράτη μέλη δεν δύνανται, δυνάμει της παραγράφου 2, στοιχεία α΄, δ΄, στ΄, ζ΄ και η΄, να προβλέπουν την απόρριψη αιτήσεων που αφορούν πληροφορίες σχετικά με εκπομπές στο περιβάλλον.

Εν προκειμένω και για την εφαρμογή του στοιχείου στ΄, τα κράτη μέλη μεριμνούν για την τήρηση των απαιτήσεων της οδηγίας 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών [ΕΕ L 281, σ. 31].»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

8 Κατόπιν αιτήματος του Department of Health, ανεξάρτητοι πραγματογνώμονες συνέταξαν έκθεση για τους κινδύνους που συνδέονται με τα κινητά τηλέφωνα. Η έκθεση πραγματογνωμοσύνης, με τίτλο «Κινητά τηλέφωνα και υγεία», ανέφερε ότι η τοποθεσία των σταθμών βάσεως και οι διαδικασίες εγκρίσεως των εν λόγω σταθμών αποτελούσαν ζητήματα δημοσίου συμφέροντος.

9 Ακολούθως, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου δημιούργησε ιστοσελίδα στο Διαδίκτυο, καλούμενη «Sitefinder», την οποία διαχειρίζεται από τα τέλη του 2003 το Office of Communications, με σκοπό την παροχή πληροφοριών σχετικά με την τοποθεσία των σταθμών βάσεως κινητής τηλεφωνίας στο Ηνωμένο Βασίλειο. Η εν λόγω ιστοσελίδα αποτελείται από πληροφορίες που οι φορείς δικτύων κινητής τηλεφωνίας παρέχουν οικειοθελώς από τις βάσεις τους δεδομένων. Χάρη σ' αυτήν, οι ιδιώτες μπορούν, εισάγοντας έναν ταχυδρομικό κώδικα, το όνομα της πόλης ή της οδού, να αναζητούν σε ένα χάρτη χωρισμένο σε τετραγωνίδια πληροφορίες σχετικά με τους σταθμούς βάσεως που αναφέρονται σ' αυτόν.

10 Η ιστοσελίδα Sitefinder δείχνει την κατά προσέγγιση τοποθεσία κάθε σταθμού βάσεως σε κάθε μέρος, αλλά δεν δείχνει ούτε την ακριβή τοποθεσία σε απόσταση ενός μέτρου από αυτόν ούτε αν έχει εγκατασταθεί στο επίπεδο του δρόμου ή στο εσωτερικό ή στην κορυφή ενός οικοδομήματος ή ενός κτιρίου.

11 Στις 11 Ιανουαρίου 2005, ένας διαχειριστής των πληροφοριών, απασχολούμενος στο Health Protection Scotland (Γραφείο προστασίας της υγείας στη Σκωτία), που αποτελεί κλάδο της National Health Service (Εθνική Υπηρεσία Υγείας), ζήτησε από το Office of Communications τις συντεταγμένες κάθε σταθμού βάσεως, ως φαίνεται, για λόγους επιδημιολογικούς.

12 Το Office of Communications απέρριψε τόσο την αρχική αίτηση όσο και την αίτηση επανεξετάσεως που υπέβαλε αυτός, επικαλούμενο δύο λόγους για την άρνησή του. Πρώτον, το Office of Communications υποστήριξε ότι η δημοσιοποίηση των πληροφοριών αυτών θα έβλαπτε τη δημόσια ασφάλεια υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, της οδηγίας 2003/4, διότι η δημοσιοποίηση της τοποθεσίας των σταθμών αυτών θα συνεπαγόταν δημοσιοποίηση της θέσεως των σταθμών που χρησιμοποιούνται προς εξυπηρέτηση του ασύρματου δικτύου της αστυνομίας και των υπηρεσιών άμεσης επεμβάσεως, πράγμα το οποίο θα μπορούσε έτσι να αποβεί προς όφελος των εγκληματιών. Δεύτερον, το Office of Communications προέβαλε την αρνητική επίδραση της μεταδόσεως αυτών των στοιχείων όσον αφορά τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας των φορέων κινητής τηλεφωνίας που έχουν παράσχει τις πληροφορίες.

13 Ο υπάλληλος της Health Protection Scotland απευθύνθηκε ακολούθως στον Information Commissioner. Ο τελευταίος διέταξε το Office of Communications να δημοσιοποιήσει τις πληροφορίες. Αυτό άσκησε τότε προσφυγή ενώπιον του Information Tribunal.

14 Το Information Tribunal έκρινε, όσον αφορά τον πρώτο λόγο άρνησης, ότι η προστασία της δημόσιας ασφάλειας μπορεί να θιγεί αν τμήμα του δικτύου κινητής τηλεφωνίας πάθει βλάβη λόγω εγκληματικών δραστηριοτήτων. Πάντως, έκρινε ότι, δεδομένης της ποσότητας πληροφοριών που είναι ήδη προσιτές στο κοινό, η επίδραση επί της δημόσιας ασφάλειας δεν είναι πολύ σημαντική και δεν υπερισχύει του δημοσίου συμφέροντος για τη δημοσιοποίηση των εν λόγω πληροφοριών. Το δημόσιο συμφέρον για τη δημοσιοποίηση προκύπτει από τις συστάσεις της εκθέσεως των πραγματογνωμόνων, την εν γένει σημασία που αποδίδεται στην κοινοποίηση των πληροφοριών όσον αφορά το περιβάλλον, την ιδιαίτερη σημασία της κοινοποιήσεως αυτής για το κοινό, είτε πρόκειται για ιδιώτες είτε για μέλη της ενδιαφερομένης ομάδας, και την ειδική πληροφόρηση για σκοπούς επιδημιολογικούς.

15 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο άρνησης, το Information Tribunal αναγνώρισε ότι οι φορείς κινητής τηλεφωνίας απολαμβάνουν δικαιώματα σχετικά με τις βάσεις δεδομένων όσον αφορά το σύνολο των πληροφοριών που παρέχονται στο Office of Communications, βάσει των οποίων η ιστοσελίδα Sitefinder διαμορφώθηκε. Εντούτοις, το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι η αρνητική επίδραση επί αυτών των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας δεν μπορεί να υπερισχύει του δημοσίου συμφέροντος για τη δημοσιοποίηση των εν λόγω στοιχείων.

16 Επειδή δεν υπήρχε λόγος που να δικαιολογεί την άρνηση δημοσιοποιήσεως των περιβαλλοντικών πληροφοριών που ζήτησε ο υπάλληλος της Health Protection Scotland, το Information Tribunal διέταξε τη δημοσιοποίηση αυτών.

17 Το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), επικύρωσε την απόφαση του Information Tribunal και παρατήρησε ότι υπήρχε γενική υποχρέωση δημοσιοποιήσεως. Κατά το High Court, οι εξαιρέσεις από την υποχρέωση αυτή είναι αυστηρά περιορισμένες και από το γράμμα της οδηγίας

2003/4 προκύπτει ότι αυτές πρέπει να εξετάζονται «εξαίρεση ανά εξαίρεση», πράγμα το οποίο είναι επίσης σύμφωνο προς τους σκοπούς της οδηγίας αυτής.

18 Πάντως, το Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division), κατόπιν εφέσεως, κατέληξε στο αντίθετο συμπέρασμα. Κατ' αυτό, οι αναφορές σε «εξαίρεση» πρέπει να νοούνται ως αφορώσες «μία ή πλείονες εξαιρέσεις» και το γράμμα των διατάξεων της οδηγίας 2003/4 ενισχύει το συμπέρασμα αυτό.

19 Το Supreme Court of the United Kingdom, το οποίο αποφαίνεται επί των ενδίκων μέσων που ασκούνται κατά των αποφάσεων που εξέδωσε το εν λόγω Court of Appeal, κρίνει ότι, για να δοθεί απάντηση στη διαφορά της οποίας έχει επιληφθεί, επιβάλλεται να γνωρίζει την εκ μέρους του Δικαστηρίου ερμηνεία των διατάξεων της εν λόγω οδηγίας, των οποίων γίνεται επίκληση στο πλαίσιο της διαφοράς αυτής.

20 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Supreme Court of the United Kingdom αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Βάσει της οδηγίας 2003/4 […], οσάκις δημόσια αρχή κατέχει περιβαλλοντικές πληροφορίες, η δημοσιοποίηση των οποίων θα επηρέαζε μεν αρνητικά τα μεμονωμένα συμφέροντα που προστατεύονται μέσω σειράς εξαιρέσεων (εν προκειμένω τα συμφέροντα της δημόσιας ασφάλειας που προστατεύει το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, και τα συμφέροντα των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας που προστατεύει το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο ε΄, πλην όμως, αν κάθε εξαίρεση εξεταζόταν χωριστά, δεν θα τα επηρέαζε σε τέτοιο βαθμό ώστε να υπερισχύουν του δημοσίου συμφέροντος που εξυπηρετεί η δημοσιοποίηση, επιβάλλεται περαιτέρω εξέταση και δη η σωρευτική και από κοινού στάθμιση των διαφόρων συμφερόντων, που προστατεύονται μέσω των δύο εξαιρέσεων, έναντι του δημοσίου συμφέροντος που εξυπηρετεί η δημοσιοποίηση;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

21 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν μπορεί δημόσια αρχή, οσάκις αυτή κατέχει περιβαλλοντικές πληροφορίες ή άλλος κατέχει τέτοιες πληροφορίες για λογαριασμό της, σταθμίζοντας τα δημόσια συμφέροντα που εξυπηρετεί η δημοσιοποίηση με τα συμφέροντα που εξυπηρετεί η άρνηση δημοσιοποιήσεως προκειμένου να αποφανθεί επί αιτήσεως για την παροχή των πληροφοριών αυτών σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, να λάβει υπόψη σωρευτικώς πλείονες λόγους αρνήσεως που προβλέπονται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/4, ή αν οφείλει αυτή να προβεί στην εν λόγω στάθμιση εξετάζοντας κάθε φορά μόνον ένα από τα συμφέροντα αυτά.

22 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως προκύπτει από την οικονομία της οδηγίας 2003/4 και, κυρίως, από το άρθρο της 4, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, καθώς και από τη δεκάτη έκτη αιτιολογική της σκέψη, το δικαίωμα για πληροφόρηση σημαίνει ότι η δημοσιοποίηση των πληροφοριών πρέπει να αποτελεί τον γενικό κανόνα και ότι στις δημόσιες αρχές θα πρέπει να επιτρέπεται να απαντούν αρνητικά σε αίτηση για παροχή περιβαλλοντικών πληροφοριών μόνο σε μερικές ειδικές περιπτώσεις σαφώς καθοριζόμενες. Οι λόγοι αρνήσεως θα πρέπει επομένως να ερμηνεύονται συσταλτικά, έτσι ώστε το δημόσιο συμφέρον που εξυπηρετείται από τη δημοσιοποίηση να σταθμίζεται συγκριτικά προς το συμφέρον που εξυπηρετείται από την άρνηση δημοσιοποιήσεως.

23 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατά την εισαγωγική φράση του εν λόγω άρθρου 4, παράγραφος 2, «τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν» εξαιρέσεις από τον γενικό κανόνα της γνωστοποιήσεως των πληροφοριών στο κοινό. Σε περίπτωση που το κράτος μέλος προβλέπει τέτοιες εξαιρέσεις, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, το γράμμα αυτής δεν επιβάλλει ειδική μέθοδο εξετάσεως των λόγων αρνήσεως.

24 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί, πρώτον, ότι κατά το εν λόγω άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, «σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, το δημόσιο συμφέρον που εξυπηρετεί η δημοσιοποίηση των πληροφοριών σταθμίζεται συγκριτικά προς το συμφέρον που εξυπηρετεί η άρνηση». Όπως παρατήρησε η γενική εισαγγελέας με τις προτάσεις της, η εν λόγω περίοδος έχει ίδια λειτουργία, ανεξαρτήτως της πρώτης περιόδου του ιδίου εδαφίου. Πράγματι, η πρώτη περίοδος

του εν λόγω δευτέρου εδαφίου εκφράζει την υποχρέωση αξιολογήσεως του βάρους καθενός εκ των λόγων αρνήσεως έναντι του συμφέροντος που θα παρουσίαζε για το κοινό η δημοσιοποίηση της πληροφορίας. Αν ο προσδιορισμός της υποχρεώσεως αυτής ήταν ο μόνος στόχος της εν λόγω δευτέρας περιόδου, αυτή θα αποτελούσε μόνον πλεονάζουσα και περιττή επανάληψη του νοήματος της πρώτης περιόδου του ιδίου εδαφίου.

25 Δεύτερον, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, κατά τη στάθμιση των υφισταμένων συμφερόντων, πολλά διαφορετικά συμφέροντα μπορούν να συνηγορούν, σωρευτικώς, υπέρ της δημοσιοποιήσεως.

26 Πράγματι, η πρώτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2003/4 αναφέρει τους λόγους που δικαιολογούν τη δημοσιοποίηση, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται μεταξύ άλλων «μεγαλύτερη ευαισθητοποίηση προς τα περιβαλλοντικά θέματα, [η] ελεύθερη ανταλλαγή απόψεων, ουσιαστικότερη συμμετοχή του κοινού στη διαδικασία λήψης αποφάσεων για περιβαλλοντικά θέματα και […] καλύτερο περιβάλλον».

27 Εκ τούτου έπεται ότι η έννοια του «δημοσίου συμφέροντος που εξυπηρετεί η δημοσιοποίηση», που περιλαμβάνεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, της εν λόγω οδηγίας πρέπει να θεωρηθεί ως γενική έννοια περιλαμβάνουσα περισσότερους λόγους που δικαιολογούν τη δημοσιοποίηση των περιβαλλοντικών πληροφοριών.

28 Επομένως, συνάγεται το συμπέρασμα ότι το εν λόγω άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, αφορά τη στάθμιση δύο γενικών εννοιών, πράγμα το οποίο παρέχει τη δυνατότητα στην αρμόδια δημόσια αρχή να αξιολογεί σωρευτικώς τους λόγους αρνήσεως της δημοσιοποιήσεως στο πλαίσιο αυτής της σταθμίσεως.

29 Η ως άνω ανάλυση δεν επηρεάζεται από την έμφαση που δόθηκε, στο εν λόγω άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, στην υποχρέωση σταθμίσεως των υφισταμένων συμφερόντων «σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση». Πράγματι, η έμφαση αυτή επιδιώκει να τονισθεί ότι τα συμφέροντα δεν πρέπει να σταθμίζονται βάσει ενός γενικού μέτρου που έχει θεσπίσει, για παράδειγμα, ο εθνικός νομοθέτης, αλλά βάσει ειδικής πραγματικής εξετάσεως κάθε περιπτώσεως της οποίας επιλήφθηκαν οι αρμόδιες αρχές στο πλαίσιο αιτήσεως προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες, η οποία υποβλήθηκε βάσει της οδηγίας 2003/4 (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2010, C-266/09, Stichting Natuur en Milieu κ.λπ., που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψεις 55 έως 58).

30 Εξάλλου, το γεγονός ότι τα εν λόγω συμφέροντα αναφέρονται χωριστά στο άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/4 δεν απαγορεύει τη σώρευση των εν λόγω εξαιρέσεων από τον γενικό κανόνα δημοσιοποιήσεως, δεδομένου ότι τα συμφέροντα που εξυπηρετεί η άρνηση δημοσιοποιήσεως μπορεί ενίοτε να επικαλύπτονται στο πλαίσιο της ιδίας καταστάσεως ή της ιδίας περιπτώσεως.

31 Πρέπει ακόμη να τονιστεί ότι, εφόσον τα συμφέροντα που εξυπηρετεί η άρνηση δημοσιοποιήσεως συνδέονται, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, με τους λόγους αρνήσεως που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/4, η συνεκτίμηση των συμφερόντων αυτών σωρευτικώς, όταν σταθμίζονται συγκριτικά προς τα δημόσια συμφέροντα που εξυπηρετεί η δημοσιοποίηση, δεν δύναται να εισαγάγει έναν επιπλέον λόγο εξαιρέσεως σε σχέση με εκείνους που απαριθμούνται στη διάταξη αυτή. Αν αυτή η στάθμιση συγκριτικά προς τα δημόσια συμφέροντα που εξυπηρετεί η δημοσιοποίηση κατέληγε στην άρνηση της τελευταίας, θα έπρεπε να γίνει δεκτό ότι ο περιορισμός αυτός της προσβάσεως στις αιτηθείσες πληροφορίες είναι ανάλογος και, συνεπώς, δικαιολογημένος έναντι του γενικού συμφέροντος που αποτελούν από κοινού τα συμφέροντα που εξυπηρετεί η άρνηση δημοσιοποιήσεως.

32 Υπό τις συνθήκες αυτές, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/4 έχει την έννοια ότι, οσάκις δημόσια αρχή κατέχει περιβαλλοντικές πληροφορίες ή άλλος κατέχει τέτοιες πληροφορίες για λογαριασμό της, αυτή μπορεί, σταθμίζοντας τα δημόσια συμφέροντα που εξυπηρετεί η δημοσιοποίηση και τα συμφέροντα που εξυπηρετεί η άρνηση δημοσιοποιήσεως,

προκειμένου να αποφανθεί επί αιτήσεως για την παροχή των πληροφοριών αυτών σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, να λάβει υπόψη σωρευτικώς πλείονες λόγους αρνήσεως, που προβλέπονται από τη διάταξη αυτή.

Επί των δικαστικών εξόδων

33 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/4/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 28ης Ιανουαρίου 2003, για την πρόσβαση του κοινού σε περιβαλλοντικές πληροφορίες και για την κατάργηση της οδηγίας 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου, έχει την έννοια ότι, οσάκις δημόσια αρχή κατέχει περιβαλλοντικές πληροφορίες ή άλλος κατέχει τέτοιες πληροφορίες για λογαριασμό της, αυτή μπορεί, σταθμίζοντας τα δημόσια συμφέροντα που εξυπηρετεί η δημοσιοποίηση και τα συμφέροντα που εξυπηρετεί η άρνηση δημοσιοποιήσεως, προκειμένου να αποφανθεί επί αιτήσεως για την παροχή των πληροφοριών αυτών σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, να λάβει υπόψη σωρευτικώς πλείονες λόγους αρνήσεως, που προβλέπονται από τη διάταξη αυτή.

(υπογραφές)